

Benedek Elek Szigurd királyfi

Hangos mese

(A hanganyag itt található: https://varazsbetu.hu/mesetar/szigurd_kiralyfi)

Réges-régen élt egy király egy hatalmas nagy országban a feleségével s a kicsi fiacskájával, kinek Szigurd volt a neve. Nagy boldogságban élt a király a feleségével, míg az egyszer csak erős nagy beteg nem lett, s meg nem halt. Szomorkodott a szegény király, hogy majd meghalt ő is bánatában, mindennap kijárt a királyné sírjához, s ott sírt, zokogott keservesen.

Egy nap, amint ismét ott ült a márványsírkő alatt a király, gyönyörűséges, fényesen öltözött nő sétált el mellette.

- Ki vagy te? – kérdezte a király.

- Én Ingiborg vagyok – felelte az asszony. – Hát te ki vagy?

Mondta a király, hogy ő ki s kicsoda, hogy mindennap itt ül a felesége sírjánál, s siratja keservesen. Az asszony is elmondta, hogy az ő ura is meghalt, s egyedül él szomorú özvegységben. Addig-addig beszélgettek, amíg meghívta a király Ingiborgot az udvarába,

s az el is ment. Alig volt az asszony ott egy-két napig, úgy megtetszett a királynak, hogy egyszeribe papot hívatott, s megesküdütt vele. Ismét jókedvű, boldog ember lett a király, újra eljárógatott minden nap vadászni, mint mikor az első felesége élt. Szigurd pedig úgy megszerette a mostohaanyját, hogy egy lépést sem tudott tenni nála nélkül.

Egy este azt mondja Ingeborg a mostohafiának:

- Holnap az apád elmegy vadászni, menj el te is vele, ne ülj örökké itthon.

De beszélhetett annak! Akármennyit kérte az asszony, Szigurd csak mindig átölelte a nyakát, s azt mondta:

- Veled maradok én legszívesebben, anyám.

Mit volt mit tennie a királynénak, addig hízelgett neki Szigurd, amíg csak meg nem engedte, hogy otthon maradjon.

Mikor a vadászok elmentek, Ingiborg elrejtette a fiút az ágya alá, s azt mondta neki:

- Addig, amíg nem szólok neked, maradj csendesen az ágy alatt.

Szigurd meg is ígérte, bebújt, s már jó darabig ott ült, unni is kezdte a dolgot, mikor egyszerre nagy recsegés ropogás hallatszott, valaki kicsapta az ajtót, s hát amint kipislantott az ágy alól, mit látnak szemei: egy rút, éktelen nagy óriásasszony jött be az ajtón, s így szólt a királynéhez:

- Jó reggelt, Ingiborg, kedves húgom, hát a fiad hol van?

- Ő bizony az apjával elment reggel vadászni – mondta az asszony.

Aztán megterítette hamar az asztalt, megrakta minden jóval, s kínálta az óriásasszonyt, hogy egyék. Evett az, amennyi csak belefért, s mikor evett, ivott eleget, megtörülte a száját, s mondotta a húgának:

- Köszönöm, Ingeborg, a jó ebédet, soha életemben ilyen finom bárányhúst, ilyen jóízű sört nem kaptam, mint nálad. De mondd csak, igazán nincs itthon a te Szigurd fiad?

De Ingiborg megint csak azt válaszolta:

- Dehogyan van itthon! – s erre az óriásasszony felszedelőzködött, egy pillanat alatt kiment a szobából. Akkor aztán eléhíttá királyné Szigurdot az ágy alól.

A király éjszaka tért vissza a vadászatról, de Ingiborg egy szó nem sok, annyit sem szólt neki az óriásasszonyról. Másnap reggel azonban annál többet beszélt Szigurdnak, hogy így meg úgy menjen el az apjával vadászni. De azzal ugyan nem bírt, semmiképpen el nem tudta küldeni a vadászatra.

Reggel a király megint egyedül ment el, Szigurd pedig otthon maradt a mostohaanyjával. Mikor dél ideje közeledett, Ingiborg az asztal alá rejtette Szigurdot, s megint megkérte, hogy addig egyet se mocsanjon, amíg ő nem szólítja. Alig ült egy percet az asztal alatt a fiú, recsegni kezdett a padló, s belépett egy másik óriásasszony. Nem is köszönt, hanem mindjárt avval kezdte: - Mondd csak Ingiborg, itthon van-e Szigurd?

- Nincs biz az, – felelte a királyné – kiment reggel vadászni az apjával.

Avval ment a királyné a szekrényhez, előszedett minden jót, ami csak volt a háznál, rakta az asztalra, s az óriásasszony mindent bekapott, amit csak eléje tett.

- Köszönöm az ebédet, Ingiborg, – mondta az óriásasszony, mikor már mindent felfalatozott, ami csak volt a háznál – soha ilyen finom báránypecsenyét, ilyen finom sört, mint amilyent te adtál, nem kaptam még. De mondd csak igaz lelkedre, igazán elment Szigurd az apjával vadászni?

- Hogyne ment volna! – felelte rögtön Ingiborg, s amint ezt kimondta, az óriásasszony már el is tűnt a szobából.

Mikor elment az asszony, Szigurd kibújt az asztal alól, a mostohaanyja meg szidta, hogy miért volt olyan engedetlen, s miért nem ment el a vadászatra, de az csak folyton nevetett, s mind azt hajtogatta neki: - Ugyan mi bajom is lehet nekem abból, ha itthon maradok? – s hiába mondta neki a királyné, hogy legalább holnap menjen el az apjával, Szigurd megint nem fogadta meg a szót, s másnap is otthon maradt. Mikor dél ideje közeledett, a padlásra rejtette el Szigurdot a királyné, s alig bújtatta el, jött a harmadik óriásasszony.

- Jó napot, Ingiborg húgom, – mondotta oly dörgő hangon, akár csak egy ágyú dörgött volna – hát a mostoha fiad itthon van-e?

- Dehogyan van, dehogyan van. – felelte az asszony – nem is jön az haza sötét este előtt.

Az óriásasszony dühösen leült a székre, Ingiborg pedig rögtön teríteni kezdett, felrakott annyi ennivalót az asztalra, hogy csak úgy roskadozott, s az óriásasszony derekasan neki is látott.

Mikor mindent, ami csak volt, megevett, azt mondta a húgának:

- Régen nem ettem ilyen finoman sültöt bárányt, s nem ittam ilyen zamatos sört, köszönöm is neked, hogy így megvendégeltél, de mondd csak egészen bizonyos az, hogy Szigurd nincs ma honn?

- De hisz éppen most mondtam, hogy elment az apjával vadászni. – felelte a királyné.

Az óriásasszony erre nagyot nevetett, hogy csak úgy rengett belé a ház, s kiáltotta, ahogy csak a torkán kifért:

- Ha olyan közel van hozzám, hogy meghallhatja a hangomat, azt az átkot mondom rá, hogy száradjon el, s ne legyen soha nyugta addig, amíg csak engem meg nem talál.

Amint ezt kimondta, el is tűnt.

Ingiborg egy pillanatig úgy állott egy helyben, mintha sóbálvánnyá vált volna, aztán szaladt a fiúhoz, előhívta rejtekhelyéről, s hát már akkor meglátszottak rajta az átok nyomai. Eltikkadtan, legyengülten, jött le mostohaanyja után a padlásról.

- Látod, látod, – mondta Ingiborg neki - mi lett belőled a szófogadatlanságod miatt! De most nincs időnk a jajgatásra, minden percben itt lehet az apád.

Gyorsan bevezette a szomszéd szobába Szigurdot, kivett egy ládikából egy gombolyagot, három aranygyűrűt, s odaadta neki.

- Ha ezt a gombolyagot leteszed a földre, elindul előtted, s meg sem áll egy nagy, magas hegy tetejéig. Ott találsz egy óriásasszonyt, aki így szól majd hozzád: Ahá, itt van Szigurd herceg! Mióta várok már rád, fiam! Na, ma lesz az utolsó napod! – De te ne félj tőle, mikor felemeli a bunkósbotját, hogy agyonüssön. Mondd neki, hogy tisztelteti Ingiborg, s add át az egyik gyűrűt ajándékul. Ennek igen megörül majd, s birokra hí téged. Ha elfáradtál a nagy küzsdölődésben, kérj csak egy kis bort tőle, s az úgy megerősít, hogy bizonyosan legyőzöd őt. Így lesz ez a másik két nővéremmel is, s ha ügyesen viselkedel, semmi bajod sem lesz. Most menj. Isten áldjon, csak arra kérlek még, hogy bárhol jársz, ha a kiskutyám feléd szalad, könnyes szemmel rád néz, s a lábát reád

teszi, fordulj rögtön vissza, mert nagy veszedelemben van az életem.

Na, elbúcsúztak, nagy könnyhullatás közt egymástól, Ingiborg ledobta a földre a gombolyagot, s Szigurd indult utána.

Még ez éjjel érkezett a gombolyag a hegy aljához, onnan felfutott a tetejére, Szigurd utána, s hát ott volt az óriásasszony, leselkedett rá egy nagy szikla mögött.

- Éppen terád vártam! –kiáltott le neki, amint meglátta. – Ez lesz az utolsó napod, Szigurd herceg! Gyere csak vívj meg velem!

Rögtön felé is sújtott, de Szigurd se ijedt meg, hanem félreszökött, és elmondta a mostohaanyja üdvözlését, s átadta a gyűrűt is. Örvendett erősen az óriásasszony a gyűrűnek, s kérte most már Szigurdot:

- No gyere, öcskös, birkózz meg velem! – Szigurdnak se kellett kétszer mondani, rögtön birokra kelt vele, s mikor kifáradt, bort kért tőle. Adott is szívesen neki az óriásasszony, de vesztére, mert Szigurd olyan erős lett a bortól, hogy egykettőre leterítette.

Morgolódott mérgében az asszony, de azért ott marasztalta éjszakára Szigurdot, az le is feküdt, s reggelig aludt, mint a bunda.

Hajnalban felkelt, elévette a gombolyagot, se ment utána, amíg a második hegy lábához nem ért. Már messziről meglátta a második óriásasszonyt, aki még csúfabb, s nagyobb volt, mint az első. Az is elkezdett kiabálni, amint meglátta őt:

- Éppen terád vártam, Szigurd öcsém! De ez lesz az utolsó napod, azt mondom neked! Gyere csak, hadd lám, melyik erősebb?

De meg sem várta, amíg Szigurd felér a hegyre, fogta az óriás botját, s szaladt, hogy leüsse Szigurdot.

Ám ennek is hamar átnyújtotta az aranygyűrűt, s mindjárt barátságosabb lett hozzá az óriásasszony.

- Gyere öcskös, próbálj szerencsét!

Viaskodtak jó darabig, s mikor Szigur elbágyadt, az óriásasszony maga szaladt borért, s itatta meg vele. No, ez kellett csak Szigurdnak! Egyszerre hétszer olyan erős lett, mint

azelőtt volt, csak kettőt penderített az óriásasszonyon, s az úgy ledöndült a földre, hogy csak úgy nyekkent.

A harmadik reggelen ismét korán útnak indította Szigurd a gombolyagot, s nemsokára oda is értek egy rettentő magas hegy aljához. Mikor felértek a tetejére még csúfabb óriásasszony leselkedett egy szikla alól reá, s amint megpillantotta, dühösen kiáltott reá:

- Jó, hogy jössz Szigurd királyfi, ma éppen terád vártam, hogy megvívjak veled.

A királyfi mielőtt még közeledhetett volna hozzá, nyújtotta felé a mostohaanyja ajándékát, s illendőképpen átadta az üzenetet is. Nyájasabb lett most már az óriásasszony, s csak arra kérte Szigurdot, jöjjön, s birkózzon meg vele, ha mer. Neki is álltak rögtön, jó sokáig tusakodtak, s mikor Szigurd érezte, hogy már nem sokáig győzi, bort kért az óriásasszonytól. Adott ez is szívesen, s bezzeg egykettőre ott hempergett az is Szigurd lábánál.

- Hát legyőztél engem, királyfi, de látod, én nem haragszom terád, hanem adok egy aranygyűrűt neked, azt vidd el ahhoz a kis tóhoz, amit innen is láthatsz, találsz ott egy kislányt, amint egy csónak szélén ülve játszadozik. Barátkozz meg vele, s a többit majd meglátod.

Így beszélt az óriásasszony, s Szigurd nem is várt egy percet sem, hanem indult a kis tó felé. Mikor odaért, csakugyan ott is találta a leánykát, amint játszadozott a csónak mellett, odalépett hozzá, s megkérdezte, hogy hívják.

- Engem Helgának hívnak, – felelte a leány - s itt a közelben lakom.

Szigurd aztán odaadta neki a kis gyűrűt ajándékba, s úgy megörvendett neki a leányka, hogy megkérte Szigurdot, hogy játsszék vele egész nap, mert nincs neki se bátyja, se húga, akivel játszódhatna.

Játszottak is egész nap jókedvűen, s mikor esteledni kezdett, Helga indulni akart hazafelé. Szigurd is vele akart menni, mert fáradt is volt, éhes is volt, de Helga ijedten mondta neki:

- Mit gondolsz, nem jöhetsz te velem, hiszen az én apám nagy, hatalmas óriás, és rögtön megölne téged!

De Szigurd nem hallgatott a leányra, hanem csak azért is vele akart menni. Végre Helga

is beleegyezett nagy nehezen, s megindultak hazafelé. De alig látta meg Helga a házukat, rásújtott Szigurdra a kesztyűjével, s hát abban a pillanatban egy kis zsák gyapjúvá változott a fiú. Felkapta a lány a hóna alá, úgy ment be a házba, s mindjárt le is lökte az ágyra.

Egykettőre jött a hatalmas óriás is, s amint belépett a terembe, elkezdett szaglászódni mindenfelé, s ráivallt a lányára:

- Emberszagot érzek itt! Mi van az ágyadon, Helga?
- Egy kis zsák, apám, – felelte Helga - s gyapjú van benne.
- Bizonyosan annak van akkor olyan erős szaga – mondta az óriás, s leült ebédelni.

Másnap Helga megint kiment a tó partjára játszani, de magával vitte hóna alatt a gyapjút is, s mikor kiért a tóhoz, rásújtott a kesztyűjével, s ismét ott állott előtte Szigurd. Egész nap játszottak ismét, Szigurd elmondta a lánynak, hogy győzte le az óriásasszonyokat, s az nem győzött eleget csodálkozni, hogy ilyen nagy hős Szigurd.

Este azt mondta Helga a királyfinak:

- No, holnap otthon maradhatunk, mert az apám a városba megy, s csak estére jön vissza.

Megint, mikor hazaértek, gyapjúvá változtatta Szigurdot, s úgy vitte be a házba, s dobta le az ágyra.

Reggel, amint az apja kitette a lábát a házból, Helga visszavarázsolta Szigurdot, s megmutogatott neki mindent, ami csak látnivaló volt az óriás házában. Egymás után nyitotta ki a rengeteg sok kulccsal a szobák ajtaját, mindenikbe bevezette Szigurdot, s mikor már csak egy kulcs maradt használatlan a sok közül, fordult vissza a leány, s vezette vissza oda, ahonnan jöttek.

- Hát ez az utolsó kulcs milyen szobába vezet? – kérdezte Szigurd.

De Helga úgy tett, mintha nem is hallotta volna, egy szót sem válaszolt neki. - Hát nem akarod, hogy lássam azt a szobát? – kérdezte ismét.

S mikor éppen kimondta, odaértek egy nagy vasajtó elé. Szigurd kérte a leányt, hogy

nyissa ki az ajtót, de Helga semmiképpen nem akarta, végre addig könyörgött neki a fiú, hogy kinyitotta.

Nagy döndüléssel csapódott ki az ajtó, s Szigurd rögtön belépett a szobába, ahol egy gyönyörű lovat látott, s a ló feje felett drágakövektől ragyogó kard lógott a falon. A kardra aranybetűkkel ez volt vésve: Boldog lesz, aki ezen a lovon lovagol, s kezében tartja ezt a kardot!

Szigurd majd odalett a bánattól, mikor a remek paripát megpillantotta, a azt kérte Helgától:

- Csak egyszer, egyetlenegyszer engedd, hogy körüllovagoljak a kertben ezen a lovon!
- Mit gondolsz, Szigurd! Te az apám lován akarsz lovagolni! Hiszen soha ez életében meg nem bocsátana nekem, ha megtudná, hogy valakit az ő lovára ültettem.
- De hiszen semmi baja nem lesz a lovának. Én még életemben egy lóról sem estem le, s ha tudnád, hogy mennyire szeretnék rajta lovagolni! Ó, Helga, engedd meg, csak egyszer!
- Én nem bánom, – mondta végre bosszúsan Helga – ülj rá, de ha hazajön az apám, tudom, vége az életednek!

Mikor Helga megengedte, hogy a lóra üljön, egyszer csak a falra pillantott, s meglátta a kardot újra, elfelejtette a lovat is, úgy elvakította a kard szertelen ragyogása.

- Az én apám király, – mondotta Helgának – de mondhatom neked, hogy egyetlen ilyen kardja sincs, mint ez. Egyetlen drágaköve többet ér, mint az egész királyi koronánk.

- Hogyha a lóra ülsz, már a kezedbe is veheted a kardot, s keresd meg a varázskövet s vesszőt is – mondta neki Helga.

- Hát mit csináljak én ezekkel? – kérdezte Szigurd, mikor előkereste a sarokból a követ s a botot.

- Tudd meg, Szigurd, hogy ha ezen a lovon ülsz, s ez a kard van az oldaladon, olyan ereje van ennek a vesszőnek, hogyha egy darabot letörsz s elhajítod, olyan sűrű erdő nő a hátad mögé, hogy még a madár se tud átrepülni rajta. Ha mégis valami varázslattal keresztültörtetne valaki rajta, s meg akarna fogni, rá kell csak ütni a vesszővel a kőre, s

olyan sűrű kőzárpor hull az égből, hogy onnan ugyan senki meg nem menekül ép bőrrel.

Alig mondotta a leány ezeket, felpattant Szigurd a lóra, oldalára kötötte a kardot, magához vette a vesszőt és a követ, s körül lovagolta a kertet. De mikor vissza kellett volna fordulni, gondolt egyet, rántott a lóva kötőfékjén, s elvágatott torony irányában.

Estefelé tért haza az öreg óriás, hát ott találja a ház előtt a lányát nagy sírásban. Kérdezi, hogy mi baja, hej, de mikor elmondta a lány nagy sírással, hogy mi történt, felordított dühében, s rohan, hogy ahol találja, ott üsse agyon Szigurdot. Észreveszi Szigurd, hogy nem messze utána vágat az óriás, neki se kellett több, letört egy darabot a vesszőből, elhajította, s olyan sűrű erdő lett a helyén, hogy ott ugyan még madár se repült keresztül, nemhogy az óriás. Nagy haraggal szaladt haza az óriás, hozott valami varázsszert, azt csak elhintette az erdőre, hát egyszerre csak úgy eltűnt, mintha soha ott se lett volna.

Hátratekint Szigurd, s hát mikor már azt hitte, hogy az óriás sehogy sem éri utol, látja, hogy szinte eléri már a kezével. Megijedt erősen, s fogta a vesszőt, jól húzott a kőre, s ím hullott a kő olyan sűrűn, hogy csak úgy zúgott a hely. Nem telt bele egy perc, holtan feküdt az óriás a földön.

Mikor látta, hogy meghalt az óriás, hazafelé vette az útját, s hát egyszerre csak szalad elébe a mostohaanyja kicsi kutyája könnyes szemmel, s felteszi a két lábát az ő hátára. Hej, vágatott Szigurd szélesebesen, egy pár pillantás alatt otthon volt, s ím, kilenc gonosz ember éppen ott állott a királyné szobái előtt, s rá akarták gyújtani a házat. Nosza, Szigurd kardot rántott, s egykettőre mind lekasabolta őket, hogy még hírmondónak se maradt belőlük. Ment aztán a királyhoz, akit már majdnem elpusztított a bánat a fia után. Hej, most volt csak igazán nagy öröme, mikor meglátta, hogy tízszerre daliásabb, mint annak előtte!

Elmondta Szigurd, hogy hol merre járt, aztán ismét visszament az óriás házába, elhozta Helgát, s még aznap elvette feleségül. Három napig tartott a lakodalom, s mindenki azt mesélte a másiknak, hogy ilyen gyönyörű menyasszonyt, mint amilyen Helga volt, sohasem látott. Sok-sok évig éltek aztán boldogságban, s talán még ma is élnek, ha meg nem haltak.

(A hanganyag itt található: https://varazsbetu.hu/mesetar/szigurd_kiralyfi)